

- 2) z gminy Mościce gromadę Mościce oraz część gromady Koszyce Wielkie obejmującą obszar przysiółka Czerwona, położony na północny-zachód od osi drogi Kraków—Tarnów (parcela Nr kat. 637), na wschód i południe od granic katastralnych gromady Mościce i miasta Tarnowa, i parcele Nr Nr kat. 527/2, 527/3, 535/2, 535/3, 535/5, 591/21, 591/25, 648/3,
- 3) z gminy Gumniska gromady Gumniska i Rzędzin, z gromady Zawada parcele Nr kat. 1/1, z gromady Tarnowiec obszar ograniczony od zachodu, północy i wschodu granicą katastralną miasta Tarnowa i zachodnimi granicami parcel Nr Nr kat. 494, 494/5, 494/6 gromady Tarnowiec, od południa starym korytem rzeki Biała (parcela Nr kat. 591/25) i potokiem Dębica (parcele Nr Nr kat. 596/1, 596/2) do punktu

zetknięcia się z południowo-zachodnim narożnikiem parceli Nr kat. 494/6 oraz parcele gruntowe Nr Nr kat.: 1, 3—22, 24—26, 28/1, 28/2, 29, 32/1, 32/2, 33—35, 38/1, 38/2, 41, 566, 575, 572, 573, 574 i parcele budowlane Nr Nr kat. 78, 82, 84, 91—93, 120, 122, 144.

§ 2. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 lipca 1951 r.

Prezes Rady Ministrów: J. Cyrankiewicz

273

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 6 czerwca 1951 r.

w sprawie wykonania dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym.

Na podstawie art. 3 ust. 2, art. 7 ust. 4, art. 10 ust. 1 i art. 12 ust. 3 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 449) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Powołane w niniejszym rozporządzeniu:

- a) artykuły bez bliższego określenia — oznaczają artykuły dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 449);
- b) paragrafy bez bliższego określenia — oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

2. Ilekroć w niniejszym rozporządzeniu jest mowa o dekrete bez bliższego określenia, rozumieć należy dekret z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 449).

Do art. 2 ust. 1.

§ 2. Świadczenie uważa się za odpłatne nie tylko wówczas, gdy świadczący osiąga za nie ekwiwalent w pieniądzu lub w jakiegokolwiek innej postaci, lecz także wówczas, gdy służy mu roszczenie o uszczerbek ekwiwalentu.

§ 3. Za cywilno-prawne odpłatne świadczenia rzeczy bądź usług uważać należy w szczególności:

- 1) sprzedaż za gotówkę bądź na kredyt lub zbycie drogą wymiany wszelkiego rodzaju surowców, półwyrobów, wyrobów i innych rzeczy ruchomych, nabytych, wydobytych bądź wytworzonych przez sprzedawcę,

2) wytwarzanie na zamówienie wyrobów z własnych lub powierzonych materiałów oraz przerabianie lub wykończanie powierzonych w tym celu rzeczy,

3) wykonywanie na zamówienie prac budowlanych, montażowych, instalacyjnych oraz innych prac i usług o charakterze przemysłowym lub rzemieślniczym,

4) wykonywanie usług wynikających z umowy: komisji, agencji, pośrednictwa, ekspedycji, przewozu, przechowania, zlecenia itp. umów o świadczenie usług,

5) świadczenia przedsiębiorstw rozrywkowych, gastronomicznych, hoteli, pokojów umeblowanych, pensjonatów, biur buchalteryjnych, pisania podań, przepisywania na maszynach i tłumaczeń, zakładów leczniczych, kąpielowych, pogrzebowych itp.,

6) wynajmowanie rzeczy ruchomych, jak np. pojazdów, łodzi, koni, rowerów, książek, ubrań itp.,

7) świadczenia osób, wykonujących zajęcia zawodowe (adwokatów, notariuszów, inżynierów, budowniczych, techników budowlanych, mierniczych, tłumaczy przysięgłych, rzeczników patentowych, lekarzy, lekarzy weterynarii, lekarzy dentyków, felczerów, techników dentykarskich, położnych, pielęgniarek itp.) lub inne zatrudnienia o celach zarobkowych.

§ 4. 1. Świadczenie jest zawodowe, gdy wykonywane jest w okolicznościach, które wskazują, że zamiarem świadczącego jest wykonywanie tego rodzaju świad-

czenia w sposób częstotliwy, aby mieć stąd główne lub uboczne źródło przychodu, chociażby nawet świadczenie było wykonane jednorazowo.

2. Za zawodowe uważać należy w szczególności wszelkie świadczenia, wykonywane w zakresie przedsiębiorstw: handlowych, przemysłowych, usługowych lub innych przedsiębiorstw zarobkowych — chociażby świadczenia te zostały wykonane w drodze egzekucji.

3. Za zawodowe uważa się również świadczenia polegające na sprzedaży przedmiotów nabytych z zamiarem ich odsprzedaży.

4. Nie uważa się jednak za świadczenie zawodowe:

- 1) sprzedaży całego przedsiębiorstwa, nie mającej charakteru likwidacji (§ 51 ust. 2), ani sprzedaży należących do przedsiębiorstwa rzeczy nieruchomości i ruchomych, przeznaczonych do trwałego używania w tym przedsiębiorstwie (inwestycje, inwentarz),
- 2) wdzierzawiania nieruchomości, ruchomości lub praw majątkowych,
- 3) wynajmowania nieruchomości albo ich części (lokali), o ile nie następuje w wykonywaniu przedsiębiorstwa usługowego (hotele, pensjonaty, zajazdy itp.).

§ 5. Wydania towaru lub innej rzeczy bądź wykonania usługi, jeżeli czynności te mają miejsce między poszczególnymi zakładami należącymi do tego samego przedsiębiorstwa, nie uważa się za obrót.

§ 6. 1. Nie uważa się za wykonane na obszarze Państwa Polskiego świadczenia, polegające na przesyłaniu z zagranicy do Polski towaru lub udzieleniu kredytu osobie, mającej w Polsce zamieszkanie lub siedzibę.

2. Podlega jednak podatkowi świadczenie osoby fizycznej lub prawnej, mającej zamieszkanie lub siedzibę za granicą, gdy:

- 1) świadczenie wykonane jest przy pomocy utrzymanego w Polsce zakładu, biura, składu, wytwórni, pracowni lub innego trwałego urządzenia bądź też tylko przez znajdującego się w Polsce pełnomocnika lub pracownika albo też
- 2) inne towarzyszące świadczeniu okoliczności wskazują, że zamieszkała (mająca siedzibę) za granicą osoba dysponuje znajdującą się na obszarze Polski rzeczą przed dostarczeniem jej nabywcy.

Do art. 2 ust. 2.

§ 7. 1. Obowiązkowi podatkowemu podlega prowadzenie przedsiębiorstwa, wykonywanie zawodu lub zajęcia w sposób niezgodny z przepisami prawa, jeżeli zawierane umowy są mimo to prawnie skuteczne (np. czynności wykonywane bez posiadania dyplomu mistrzowskiego bądź innego uprawnienia z mocy prawa przemysłowego).

2. Nie podlegają jednak podatkowi czynności pozabawione charakteru świadczeń cywilno-prawnych z tego

względu, iż w ogóle nie mogą być przedmiotem prawnie skutecznej umowy (np. paserstwo, nierząd).

Do art. 3 ust. 1 pkt 2.

§ 8. 1. Przepis art. 3 ust. 1 pkt 2 stosuje się do osób wykonujących działalność artystyczną, jeżeli osoby te należą do właściwego związku zawodowego lub stowarzyszenia artystycznego; wartość artystyczna wykonanego dzieła w tym względzie nie decyduje.

2. Za wykonywanie działalności artystycznej uważa się wykonywanie zawodu plastyka (malarza, rzeźbiarza, grafika, plastyka sztuki warsztatowej, plastyka projektanta wnętrz), aktora, tancerza, muzyka (wszystkie rodzaje muzyki łącznie ze śpiewem), kompozytora, reżysera, scenografa, choreografa, operatora filmowego oraz artysty fotografika, wykonującego swój zawód bez utrzymywania zakładu fotograficznego, przeznaczonego dla obsługi publiczności. Wykonywania zawodu architekta nie uważa się za wykonywanie działalności artystycznej z wyjątkiem:

a) brania udziału w konkursach w zakresie urbanistyki, architektury, sztuki dekoracyjnej, architektury wnętrz, architektury krajobrazu lub rzeźby, ogłaszanych za zgodą Ministra Budownictwa Miast i Osiedli, Ministra Budownictwa Przemysłowego lub Ministra Kultury i Sztuki,

b) sporządzania projektów w zakresie określonym w pkt a) w przypadku uznania tych projektów za posiadające wybitne wartości plastyczne przez specjalne organa Stowarzyszenia Architektów R. P. (S.A.R.P.) w trybie ustalonym przez Ministra Budownictwa Miast i Osiedli lub Ministra Budownictwa Przemysłowego w porozumieniu z Ministrem Kultury i Sztuki.

3. Wykonywanie zawodu artysty fotografika winno być stwierdzone:

a) odpowiednim zaświadczeniem Ministerstwa Kultury i Sztuki co do fotografików nie zrzeszonych w Polskim Związku Fotografików,

b) odpowiednim zaświadczeniem Polskiego Związku Fotografików co do fotografików zrzeszonych w tym związku.

§ 9. 1. Działalność, o której mowa w art. 3 ust. 1 pkt 2, wykonywaną w ramach przedsiębiorstwa, uważa się za połączoną z prowadzeniem przedsiębiorstwa.

2. Wydawnictwo dzieła własnym nakładem uważa się zawsze za działalność zawodową w rozumieniu przepisów § 4 ust. 1, chociażby nakład był dokonany jednorazowo i bez zamiaru osiągnięcia zarobku.

Do art. 3 ust. 1 pkt 3.

§ 10. Za gospodarstwo rolne uważa się gospodarstwo w rozumieniu przepisów o podatku gruntowym.

§ 11. Sprzedaż wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego, przerobionych sposobem przemysłowym, podlega podatkowi bez względu na to, czy jest dokonywana przy utrzymywaniu w tym celu stałych miejsc sprzedaży poza obrębem własnych lub dzierżawionych gruntów.

§ 12. 1. Za przerób wytworów gospodarstwa rolnego sposobem przemysłowym uważa się przerób dokonywany przy użyciu maszyn oraz napędu mechanicznego, wodnego lub powietrznego w przeznaczonych na ten cel otwartych lub zamkniętych pomieszczeniach.

2. Nie uważa się za przerób wytworów gospodarstwa rolnego sposobem przemysłowym wszelkiego rodzaju czynności, dotyczących czyszczenia, sortowania, wietrzenia, rozdzielania na części, choćby wykonywanych przy użyciu maszyn lub napędu mechanicznego, o ile czynności tych dokonywa się w związku z własnym lub dzierżawionym gospodarstwem rolnym.

3. Określone w ust. 1 i 2 pojęcie przerobu wytworów gospodarstwa rolnego sposobem przemysłowym nie dotyczy przerobu, o którym mowa w § 45 ust. 1.

4. Przez stałe miejsce sprzedaży rozumie się zamknięte lub otwarte pomieszczenie lub ściśle określony teren (np. sklep, budka, stragan) poza obrębem gospodarstwa rolnego, zajmowane dłużej niż przez 3 dni z rzędu w celu sprzedaży wytworów gospodarstwa rolnego. Sprzedaż z wozu, kosza itp. na oznaczonym miejscu uważa się także za stałe miejsce sprzedaży, jeżeli sprzedaż ta trwa dłużej niż przez 3 dni z rzędu.

§ 13. Sprzedaż wytworów własnego lub dzierżawionego gospodarstwa rolnego przy utrzymywaniu w tym celu stałych miejsc sprzedaży na targach i jarmarkach, trwających ponad trzy dni z rzędu, uważa się za przedsiębiorstwo handlu jarmarcznego.

§ 14. Nabycie ziemiopłodów na pniu, owoców na drzewach i krzewach lub ryb znajdujących się w wodach zamkniętych albo otwartych nie ma charakteru dzierżawy gospodarstwa rolnego (ogrodniczego) lub rybnego, a sprzedaż nabytych w ten sposób płodów nie korzysta ze zwolnienia od podatku w myśl art. 3 ust. 1 pkt 3.

Do art. 3 ust. 2 pkt 1.

§ 15. Przepisy art. 3 ust. 1 pkt 5 rozciąga się na towary wymienione w § 46.

§ 16. 1. Zwalnia się od podatku obrotowego:

- 1) świadczenia wykonywane przez biblioteki, czytelnie, świetlice, muzea, galerie sztuki i przedsięwzięcia wystawowe, prowadzone lub utrzymywane przez osoby prawne lub stowarzyszenia nie posiadające osobowości prawnej, mające na celu ogólną użyteczność lub cele naukowe, oświatowe, kulturalne, sportowe, kultu religijnego, opieki społecznej i dobroczynne — jeżeli podmioty te zachowały w roku poprzedzającym rok podatkowy warunki zwolnienia, określone w przepisach o podatku dochodowym;
- 2) świadczenia wykonywane przez bursy, internaty, przytułki, schroniska noclegowe itp. urządzenia o celach opieki społecznej, prowadzone lub utrzy-
- mywane przez osoby prawne lub stowarzyszenia określone w pkt 1, jeżeli te świadczenia są wykonywane na rzecz osób korzystających z opieki;
- 3) świadczenia lekarzy, nie wykonujących zawodu poza społecznymi zakładami służby zdrowia, w przypadkach — gdy zwłoka w udzieleniu pomocy lekarskiej mogłaby spowodować utratę życia lub kalectwo;
- 4) świadczenia polegające na dostarczaniu krwi przez krwiodawców;
- 5) świadczenia polegające na sprzedaży losów loterii, urządzanych przez Polski Monopol Loteryjny;
- 6) sprzedaż ryb i raków — poza zwolnieniem z mocy art. 3 ust. 1 pkt 3 — pochodzących z połowu na wodach zamkniętych i otwartych, a nie przerobionych sposobem przemysłowym, dokonywana bez utrzymywania w tym celu stałych miejsc sprzedaży poza obrębem gospodarstwa rybnego bądź miejsca hodowli raków lub siedziby wykonującego rybołówstwo bądź połów raków;
- 7) przemysł ludowy, domowy, chałupniczy albo rzemieślniczy, wykonywany osobiście lub z udziałem członków najbliższej rodziny (§ 18 ust. 2) przez rolników, prowadzących gospodarstwo rolne, oraz ubocznie (§ 17 ust. 1) przez członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych (§ 18 ust. 1) lub pracowników rolnych;
- 8) czynności furmaństwa — z wyjątkiem dorożkarstwa — wykonywane osobiście albo z udziałem członków najbliższej rodziny (§ 18 ust. 2) przez rolników, prowadzących gospodarstwo rolne, lub ubocznie (§ 17 ust. 1) przez członków rolniczych zrzeszeń spółdzielczych (§ 18 ust. 1);
- 9) sprzedaż produktów leśnych i łąkowych własnego zbioru, wykonywana osobiście albo z udziałem członków najbliższej rodziny (§ 18 ust. 2) przez rolników, prowadzących gospodarstwo rolne, oraz ubocznie (§ 17 ust. 1) przez członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych (§ 18 ust. 1) lub pracowników rolnych;
- 10) świadczenia usług wykonywane osobiście lub przy pomocy małżonka lub małoletnich: dzieci własnych, przysposobionych, pasierbów oraz przyjętych na wychowanie dzieci ofiar wojny, przez członków spółdzielni — rzemieślników, chałupników oraz osoby trudniące się przemysłem ludowym lub domowym na rachunek tych spółdzielni;
- 11) sprzedaż po cenach nominalnych znaczków skarbowych, pocztowych i sądowych oraz urzędowych blankietów wekslowych;
- 12) utrzymywanie stołowni, jeżeli ilość stołowników nie przekracza dziesięciu;
- 13) odnajmowanie pokoiów umeblowanych przez osoby nie prowadzące przemysłu gospodniego, jeżeli ilość odnajmowanych pokoiów nie przewyższa trzech;
- 14) czynności polegające przeważnie na pracy fizycznej, której celem nie jest wytwarzanie lub przerób i które też nie są rzemiosłem w rozumieniu prawa przemysłowego (§ 20);

- 15) świadczenia polegające na rozprawianiu artykułów żywnościowych, pochodzących z dostaw zagranicznych Międzynarodowego Funduszu Pomocy Dzieciom (U.N.C.E.F.);
- 16) świadczenia komitetów rodzicielskich i organizacji uczniowskich, polegające na zaopatrywaniu wyłącznie uczniów i pracowników szkół, przy których organizacje te są utworzone, w książki, materiały i przybory szkolne oraz w pomoce naukowe bądź na prowadzeniu szkolnej kasy przezorności, ogródka szkolnego, wydawaniu posiłków lub zbieraniu ziół lekarskich;
- 17) napoje winne wyprodukowane w kraju sposobem domowym, przeznaczone do użytku we własnym gospodarstwie domowym wytwórcy, jeżeli ilość wytworzonych w ciągu roku napojów łącznie z posiadanym z lat poprzednich zapasem nie przekracza 100 litrów;
- 18) towary, o których mowa w art. 9 ust. 1 i § 46, które:
- a) zostały zniszczone lub wzięte do przerobu pod nadzorem organów finansowych,
  - b) zostały zniszczone wskutek nie przewidzianego wypadku, któremu normalnie nie można zapobiec, w wytwórni, w czasie przewozu lub magazynowania, na warunkach określonych w § 21,
  - c) są przywożone — z wyjątkiem kwasu węglowego — z zagranicy przez podróżnych na osobisty użytek bądź jako bezpłatne próbki — w ilości określonej w § 22;
- 19) ubytki (§ 44 ust. 2) towarów objętych art. 9 ust. 1 pkt 1—5 i § 46 pkt 3 w granicach norm zaniku i norm wydajności, ustalonych w §§ 24 i 26;
- 20) częściowo — świadczenia polegające na sprzedaży po cenach ustalonych:
- a) towarów Polskiego Monopoli Tytoniowego,
  - b) towarów Państwowego Monopoli Spirytusowego, sprzedawanych w naczyniach zamkniętych,
  - c) soli wprowadzonej do obrotu przez Polski Monopol Solny,
  - d) zapalek wprowadzonych do obrotu przez Państwowy Monopol Zapalczany oraz przez pozostające pod zarządem przymusowym przedsiębiorstwo wytwarzające towary objęte monopolem zapalczanym,
  - e) dzienników, czasopism, wydawnictw periodycznych i wszelkich innych artykułów Państwowego Przedsiębiorstwa Kolportażu „Ruch“ —
- podstawę opodatkowania tych świadczeń stanowi całkowita suma prowizji (rabatu, różnicy ceny towaru itp.) udzielanej przy sprzedaży tych towarów przez monopole i Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“; do tak ustalonej podstawy wymiaru stosuje się stawkę podatku przewidzianą w art. 13 ust. 1 pkt 3 dekretu; jeżeli jednak przy sprzedaży wyżej wymienionych towarów sprzedawca przekroczy cenę ustaloną dla danego rodzaju sprzedaży (hurt, detal), to podstawę opodatkowania u niego stanowi pełny obrót z zastosowaniem stawek przewidzianych w art. 8 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 4 dekretu;
- 21) częściowo — świadczenia polegające na skupie zwrotnych butelek po wyrobach Państwowego Monopoli Spirytusowego; do stanowiących podstawę opodatkowania tych świadczeń premii, otrzymanych od Państwowego Monopoli Spirytusowego, stosuje się stawkę podatku przewidzianą w art. 13 ust. 1 pkt 3;
- 22) częściowo — świadczenia wykonywane na rachunek jednostek handlu uspołecznionego polegające na komisowej sprzedaży (art. 12 ust. 1 dekretu) w przypadkach niezachowania warunków, określonych w art. 12 ust. 1 dekretu, oraz na komisowym zakupie (art. 12 ust. 5 dekretu) towarów; podstawę opodatkowania tych świadczeń stanowi suma należnej prowizji oraz innych wynagrodzeń za wykonane usługi; do tak ustalonej podstawy wymiaru stosuje się stawkę podatku przewidzianą w art. 13 ust. 1 pkt 3 dekretu.
2. Przepisy ust. 1 pkt 18 lit. a) i b) i pkt 19 stosuje się tylko w przypadkach, gdy podatek obrotowy, przypadający od obrotu ze sprzedaży towaru, wytworzonego lub importowanego, nie został uiszczony bądź gdy został uiszczony nie według najwyższej stawki podatku, przewidzianej dla danego towaru (obrotu ze sprzedaży towaru). Uiszczony już podatek od obrotu ze sprzedaży towaru, który uległ następnie zniszczeniu, nie podlega zwrotowi.
- § 17. 1. Świadczenia, wymienione w § 16 ust. 1 pkt 7, 8 i 9, wykonywane są ubocznie, jeżeli stanowią dodatkowe źródło dochodu członka rolniczej spółdzielni produkcyjnej lub pracownika rolnego, których głównym źródłem dochodu jest udział w charakterze członka w spółdzielni lub praca w gospodarstwie rolnym.
2. Wytwarzanie wina, piwa, cukru, spirytusu, octu, tytoniu oraz wyrobów tytoniowych nie jest przemysłem domowym w rozumieniu § 16 ust. 1 pkt 7.
- § 18. 1. Za członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych (§ 16 ust. 1 pkt 7, 8 i 9) uważa się tych rolników, których grunty objęte zostały wspólną gospodarką rolniczych zrzeszeń spółdzielczych, rolniczych spółdzielni wytwórczych lub rolniczych zespołów spółdzielczych.
2. Za członków najbliższej rodziny (§ 16 ust. 1 pkt 7, 8 i 9) uważa się osoby, określone w przepisach o podatku gruntowym, pozostające we wspólnym gospodarstwie domowym z osobą wykonującą przemysł ludowy, domowy, chałupniczy albo rzemieślniczy, furmaństwo lub sprzedaż produktów leśnych i łąkowych.
- § 19. Za dorożkarstwo (§ 16 ust. 1 pkt 8) uważa się stałe utrzymywanie dorożki konnej do przewozu osób w obrębie miasta lub gminy.
- § 20. 1. Przez czynności, wymienione w § 16 ust. 1 pkt 14, rozumie się pracę osobistą: drwała, masażysty, tragarza, pranie, prasowanie, przewóz osób i towarów wózkiem ręcznym lub rowerowym (bez napędu mechanicznego) itp. prace.

2. Świadczenia, wynikające z wykonywania wymienionych powyżej czynności, podlegają opodatkowaniu, jeżeli stanowią przedmiot działalności przedsiębiorstwa, zatrudniającego siły najemne, np. świadczenia pralni, wykonywanie masażu w gabinecie kosmetycznym itp.

§ 21. Zwolnienie towaru od podatku na podstawie § 16 ust. 1 pkt 18 lit. b) uzależnia się od zgłoszenia władzy podatkowej faktu zniszczenia towaru niezwłocznie po powstaniu zniszczenia, a w przypadkach szczególnie uzasadniających zwłokę — najpóźniej w ciągu 24 godzin od chwili powzięcia wiadomości o fakcie zniszczenia. Zgłoszenie winno zawierać dokładne oznaczenie czasu powstania zniszczenia i wskazanie jego przyczyny oraz rodzaj i ilość zniszczonego towaru z podaniem dowodów.

§ 22. Następujące ilości towarów, przywożonych z zagranicy przez podróżnych (§ 16 ust. 1 pkt 18 lit. c) bądź na osobisty użytek, bądź przez kupców i agentów handlowych — jako bezpłatne próbki są wolne od podatku:

1) wino, moszcz winny i miód pitny	— 1 butelka o pojemności nie przekraczającej 1 litra
2) piwo	— 1 litr
3) cukier skrobiowy (również w wyrobach)	— 0,5 kg
4) sztuczne środki słodzące	— 0,1 kg
5) karty do gry	— 2 talie luzem
6) drożdże (piekarniane)	— 0,1 kg
7) kwas octowy	— 0,1 kg
8) cukier w stanie nie przerobionym jak również zawarty w wyrobach	— 1 kg
9) bibułka do palenia tytoniu	— 2 arkusze albo 2 książeczki albo 2 pudełka gilz
10) spirytus oraz napoje spirytusowe	— 1 butelka o pojemności nie przekraczającej 1 litra
11) tytoń i wyroby tytoniowe	— 200 g tytoniu lub 200 papierosów albo 80 cygar bądź 40 g tabaki
12) sól	— 0,5 kg
13) zapalki	— 10 pudełek, zawierających do 50 sztuk zapalek w jednym pudełku.

§ 23. 1. Za zanik (§ 16 ust. 1 pkt 19) uważa się naturalne straty, powstające przy wyrobie, przerobie, formowaniu (rozlewie), rozcieńczeniu, pakowaniu, magazynowaniu i przewozie towaru jako następstwa tych czynności.

2. Straty, przekraczające normy określone przepisami § 24, są ubytkami, podlegającymi opodatkowaniu.

§ 24. 1. Ustala się jako maksymalną granicę norm zaników przy wyrobie i przewozie wina:

- 1) przy wyrobie win musujących — 9% ilości wina naturalnego, wziętego do przerobu,
- 2) przy wyrobie win gazowanych — 3% ilości wina naturalnego, wziętego do przerobu,
- 3) przy wyrobie pozostałych win, moszczu winnego

i miodu pitnego — 4% ilości otrzymanego półwyrobu po zakończeniu fermentacji głównej i odcedzeniu drożdży oraz części stałych,

- 4) przy przewozie napojów winnych w beczkach drewnianych niezależnie od rodzaju wina, czasu przewozu i sposobu odbioru — 0,2% ilości wysłanego napoju.

2. Normy zaników ustalone na podstawie ust. 1 oblicza się osobno dla każdego rodzaju napoju winnego bez prawa potrącania ubytku od nadwyżki bądź odwrotnie oraz wykorzystania zaniku, dotyczącego jednego rodzaju wina, na pokrycie ubytków wina innego rodzaju. Za nadwyżkę uważa się ilość towaru przewyższającą stan, wynikający z ksiąg.

§ 25. 1. Warunki stosowania norm zaników, o których mowa w § 24, oraz sposób ich obliczania, jak również sposób obliczania zapasu towarów i półwyrobów określają przepisy o specjalnym nadzorze i odrębnym postępowaniu podatkowym.

2. Normy zaników (ust. 1) nie mają zastosowania do braku całych opakowań lub naczyń. Wyjątek stanowi brak naczyń szklanych, powstały wskutek stłuczenia, który może być objęty normami nie podlegającymi podatkowi zaników, jeżeli organa nadzoru skarbowego stwierdzą, że pozostałe resztki stłuczonych lub uszkodzonych naczyń szklanych odpowiadają ilości brakujących naczyń.

§ 26. Normę wydajności przy przerobie spirytusu drogą fermentacji octowej na kwas octowy ustala się:

- a) dla octowni generatorowych do 1,20%,
- b) dla pozostałych octowni do 1,450%.

Do art. 3 ust. 2 pkt 2.

§ 27. Stawkę podatku, przewidzianą w art. 13 ust. 1 pkt 4 co do obrotów osiągniętych ze sprzedaży obiadów popularnych, domowych i klubowych, obniża się pod warunkiem odrębnego wykazania tych obrotów (zakupów) prawidłowo prowadzonymi księgami (handlowymi, podatkowymi) do 1%.

Do art. 3 ust. 2 pkt 4.

§ 28. 1. Stawki podatku od obrotów towarowych osiągniętych ze sprzedaży lub wymiany konsumentom z wyjątkiem sprzedaży do dalszej odsprzedaży, wytwarzania lub przerobu następujących towarów:

- 1) kamieni szlachetnych i półszlachetnych, wyrobów z kamieni syntetycznych (kamieni syntetycznych), pereł, koralu i bursztynów, wszelkich wyrobów z platyny, złota i srebra oraz stopów tych metali, wyrobów pozłacanych, posrebrzanych i platerowanych, wyrobów z kości słoniowej, masy perłowej i szyldekretu;
- 2) wyrobów, do których jako część składowa wchodzi przedmioty wymienione w pkt 1, z wyłączeniem wszelkiego rodzaju zegarów oprawionych w metale nieszlachetne, których mechanizmy posiadają do czterech tzw. kamieni oraz z wyłączeniem narzędzi tnących, wiertniczych i szlifierskich, których częścią składową są diamenty;

- 3) wyrobów kryształowych, marmurowych i alabastrowych;
- 4) obrazów, rzeźb oraz innych dzieł sztuki z wyjątkiem dzieł żyjących artystów krajowych;
- 5) wszelkich przedmiotów antycznych z wyjątkiem książek;
- 6) antycznych dywanów, kilimów, makat, gobelinów itp.;
- 7) przędzy i tkanin z jedwabiu naturalnego oraz wyrobów z takiej przędzy i takich tkanin z wyłączeniem siatki młyńskiej i tkaniny jutowej;
- 8) futer szlachetnych (bobry, nutrie (bobry błotne), karakulu, wydry, lisy (srebrne, niebieskie, platynowe, krzyżaki), nurki, tumaki (kuny) i szopy) i wyrobów z tych futer;
- 9) galanterii wytworzonej ze skóry krokodyla, jaszczurki, węża, ryby, żaby, foki, ze skóry lakierowanej i zamszowej oraz kufków, waliz, pudełek do kapeluszy i przyborów łowieckich, wykonanych ze wszelkiej skóry, tapet skórzanych i inkrustowanych, skór lakierowanych, złoconych i srebrzonych oraz wyrobów z takich skór;
- 10) aparatów i obiektów fotograficznych o sile światła ponad 1 : 3,5, amatorskich aparatów kinematograficznych i projekcyjnych;
- 11) wyrobów perukarskich i wyrobów z włosów ludzkich, ozdób z piór i wyrobów z piór ptaków egzotycznych;
- 12) kwiatów luksusowych (storczyki, mimozy, kamelie, tuberozy i wszelkie rodzaje palm), a także wszelkiego rodzaju kwiatów cieplarnianych;
- 13) mebli inkrustowanych metalami, kością, rogiem, perłową masą, połączanych i posrebrzanych lub połączonych z cennymi materiałami, jak jedwab, brokat, gobeliny i skóra;
- 14) wyrobów służących do ozdoby wnętrza wykonanych z metali, kości, rogu, bursztynu, kamienia, marmuru, porcelany, szkła barwionego, szlifowanego, rytego, malowanego, wypalanego lub dekorowanego (figurki, posążki, ciężarki, kałamarze itp.) oraz lusterek oprawionych w metale;
- 15) sztucznej biżuterii i ozdób z metali (klamry ozdobne, klipsy itp.), przedmiotów ozdobionych metalami (szczotki, przybory toaletowe, grzebienie itp.) oraz kwiatów sztucznych;
- 16) wykwintnej galanterii papierowej (albumy, pamiętniki, ozdobne pudełka do klejnotów i perfum, bombonierki itp.), papierowych tapet, imitujących jedwabne obicia (soirety) i tapet ze złożonym tłem (podkładem) —
podwyższa się do:
- a) 12,5% od obrotów, określonych w art. 8 ust. 1 pkt 2,
- b) 13,5% od obrotów, określonych w art. 8 ust. 1 pkt 3,
- c) 14% od obrotów, określonych w art. 8 ust. 1 pkt 4 lit. a).
2. Podwyżki, o której mowa w ust. 1, nie stosuje się do towarów podlegających stawkom z art. 9 oraz do towarów wyprodukowanych przez przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej i do towarów importowanych, wprowadzonych do obrotu wewnętrznego przez przedsiębiorstwa gospodarki uspołecznionej.
3. Przez określenie „antyczny“ (ust. 1 pkt 5 i 6) rozumie się określenie używane w mowie potocznej, przeważnie antykwarskiej, które dotyczy ruchomych zabytków artystycznych. Orientacyjną granicą pomiędzy zabytkowym obiektem sztuki a obiektem sztuki współczesnej jest rok 1850.
4. W przypadkach sprzedaży komisowej towarów, określonych w ust. 1, stawki podatku, wymienione w tymże ustępie, stosuje się do obrotów osiągniętych przez komitenta z wyjątkiem przypadków, gdy komisant dokonuje sprzedaży na rachunek osób nie opłacających z tytułu sprzedaży tych towarów podatku w myśl obowiązujących przepisów o podatku obrotowym (art. 12 ust. 1 pkt 1). W tym przypadku podatek według stawek określonych w ust. 1 opłaca komisant.
5. W przypadku niedopełnienia przez komisanta warunków określonych w art. 12 ust. 1 pkt 2—4 do obrotu komisanta ustalonego w myśl art. 12 ust. 2 stosuje się stawki podatku przewidziane w art. 8.
6. Przepisy ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio do zleceniodawcy i pośrednika (agenta) przy sprzedaży towarów wymienionych w ust. 1.
- § 29. 1. Jeżeli do wyrobu wchodzi jako część składowa jeden z artykułów określonych w § 28 ust. 1, stawki podatku, wymienione w § 28 ust. 1, stosuje się do obrotu osiągniętego ze sprzedaży lub do wartości sprzedażnej (rynkowej) artykułu, stanowiącego część składową wyrobu.
2. Jeżeli podatnik, wykonując świadczenie usług, dodaje własne nabyte lub wytworzone przezeń towary, o których mowa w § 28 ust. 1, stawki podatku, wymienione w § 28 ust. 1, stosuje się do obrotu osiągniętego ze sprzedaży lub do wartości sprzedażnej (rynkowej) towarów, dodanych przy wykonywaniu świadczenia usług; obrót z tytułu świadczenia usług podlega stawce podatku, przewidzianej w art. 13 ust. 1 pkt 7.
- Do art. 4 ust. 2.**
- § 30. W przypadku odpłaty w naturze obrotem jest wartość pieniężna odpłaty obliczona według ceny sprzedażnej z dnia transakcji.
- § 31. W przypadkach zamiany uważa się za obrót świadczenie tej strony lub tych stron, których świadczenie jest zawodowe.
- § 32. U podatników, do których mają zastosowanie przepisy art. 7 ust. 2 pkt 1—3 i ust. 3 oraz przepisy wydane na podstawie art. 7 ust. 4, obrót podatkowy z tytułu ubytków i braków, nie podlegających zwolnieniu od podatku oraz pobrania do konsumpcji własnej towarów powstaje z chwilą powstania obowiązku ujawnienia tych faktów w księgowości, a jeżeli chodzi o ubytki lub braki powstałe w czasie transportu —

z chwilą ich powstania, w razie zaś niemożności ustalenia tej okoliczności — z chwilą ich stwierdzenia.

§ 33. 1. Nie wyłącza się z obrotu własnych kosztów podatnika, poniesionych przezeń w związku z wykonywaniem świadczeń (np. prowizja komisowa, wynagrodzenie za pośrednictwo, koszty transportu, należności celne, koszty przewozu poniesione przez przewoźnika itp.).

2. Natomiast nie stanowi obrotu zwrot wydatków i kosztów, poniesionych w zastępstwie (w imieniu) i na rachunek kontrahenta (opłaty sądowe wyłożone za klienta) w wysokości poniesionej i udowodnionej.

3. Odsetki dyskontowe, policzone przez podatnika przy otrzymaniu zapłaty w postaci weksli, jak również odsetki policzone przy transakcjach na kredyt bez przyjmowania weksli wchodzą w skład obrotu podatkowego.

4. Dodatki na rzecz pracowników zatrudnionych u podatnika, pobierane przy świadczeniu rzeczy i usług (np. w zakładach gastronomicznych, hotelach, pensjonatach itp.), stanowią składową część obrotu podatkowego podatnika.

5. Strat spowodowanych nieściągnięciem wierzytelności nie wyłącza się z podstawy opodatkowania.

§ 34. Nie mają charakteru odpłaty za spełnione świadczenia i nie stanowią obrotu dywidendy i udziały w zyskach, pobierane przez spółników spółek z ograniczoną odpowiedzialnością, komandytowych, jawnych i spółek nie będących spółkami handlowymi oraz przez członków spółdzielni.

Do art. 4 ust. 3.

§ 35. 1. Jeżeli w roku podatkowym nie została całkowicie wykonana umowa o świadczenie, wykonywane ze swej istoty w dłuższych okresach czasu, przy czym wynagrodzenie umówiono niepodzielnie za całość świadczenia, należy za obrót roczny uważać tylko kwoty rzeczywiście w roku podatkowym otrzymane na poczet odpłaty.

2. W przypadku, gdy rachunek, wystawiony po całkowitym wykonaniu umowy o świadczenie, nie został przez odbiorcę przyjęty, obrót stanowią również tylko kwoty rzeczywiście otrzymane w roku podatkowym na poczet odpłaty.

§ 36. 1. W przedsiębiorstwach budowlanych nie stanowią zapłaty w rozumieniu art. 4 ust. 3 kwoty otrzymane w roku podatkowym na poczet odpłaty za świadczenia (zaliczki), jeżeli w tym roku nie wykonano nawet częściowo umówionych świadczeń.

2. Zobowiązanie podatkowe, powstające w następnym roku podatkowym z tytułu całkowitego bądź tylko częściowego wykonania umówionych świadczeń, obejmuje wszystkie uprzednio otrzymane kwoty (zaliczki) na poczet odpłaty za te świadczenia.

3. Zasady wyrażone w ust. 1 i 2 mają odpowiednie zastosowanie w przypadku, gdy podatnik otrzymał w pewnym miesiącu roku podatkowego kwotę na poczet odpłaty za świadczenie, a wykonał to świadczenie częściowo bądź całkowicie w późniejszym miesiącu tego

samo roku podatkowego.

§ 37. 1. Zasada wyrażona w § 35 ust. 1 ma również zastosowanie do świadczeń, polegających na wykonywaniu robót budowlanych z tym jednak, że w przypadku wystawiania rachunków zaliczkowych (przejsściowych) obrotem jest suma, wynikająca z tych rachunków.

2. Kwoty skreślone przez zleceniodawców z rachunków zaliczkowych (przejsściowych) wyłącza się z obrotu według zasad art. 4 ust. 5.

3. W przypadku, gdy rachunek wystawiony po całkowitym wykonaniu umowy o roboty budowlane nie został przez zleceniodawcę przyjęty, rachunek ten traktuje się na równi z rachunkiem zaliczkowym (przejsściowym) według zasad ust. 1 i 2.

4. Po wystawieniu rachunku za całość świadczenia i przyjęciu go przez zleceniodawcę za obrót uważa się kwotę wystawionego rachunku, zmniejszoną o kwoty otrzymane uprzednio na poczet odpłaty za świadczenie, a w przypadku wystawienia rachunków zaliczkowych (przejsściowych) — kwotę rachunku wystawionego za całość wykonanego świadczenia, zmniejszoną o sumę rachunków zaliczkowych (przejsściowych).

Do art. 4 ust. 4.

§ 38. Przy wykonywaniu zajęć zawodowych notariuszów, inżynierów, architektów i techników oraz zajęć zawodowych, wymienionych w art. 13 ust. 1 pkt 1 b) i pkt 2, przyjęcie wekslu stanowi zapłatę otrzymaną.

Do art. 4 ust. 5.

§ 39. 1. Wyłożone za nabywcę koszty przewozu i ubezpieczenia towarów, udowodnione prawidłowo prowadzonymi księgami, podlegają wyłączeniu z obrotu, jeżeli cenę towaru umówiono loco miejsce wysłania.

2. Przez bonifikatę i skonto rozumie się zmniejszenie umówionej pierwotnie i należnej podatnikowi odpłaty za spełnione przezeń świadczenia.

3. Wartości zwróconych podatnikowi towarów oraz udzielonych przez podatnika bonifikat i skonto nie wyłącza się z obrotu, jeżeli:

- 1) towar zwrócono bądź bonifikaty lub skonta udzielono później, aniżeli w roku następującym po roku podatkowym, w którym dokonano transakcji,
- 2) podatnik w roku podatkowym, w którym udzielił bonifikaty bądź skonta, albo w którym zwrócono mu towar, bądź też w roku, w którym dokonał transakcji, nie prowadził prawidłowych ksiąg.

§ 40. Przez odsetki prolongacyjne rozumie się odsetki, mające charakter odsetek zwłoki, pobranych z powodu nieuiszczenia ceny za rzecz w terminie umówionym przy zawarciu transakcji z powodu sprolongowania pierwotnie ustalonego terminu płatności. Za odsetki prolongacyjne uważa się również odsetki zwłoki zaliczane w razie niewykupienia w terminie rachunku za dostawę towarów, oddanego do inkasa do banku stosownie do przepisów obowiązujących w sprawie rozliczeń za dostawę towarów.

Do art. 5 ust. 1.

§ 41. 1. Obrót ze sprzedaży w ramach przedsiębiorstwa przemysłowego nabytych i sprzedanych (wymienionych) w stanie nie przerobionym surowców, materiałów i innych rzeczy, podlega stawkom, przewidzianym w art. 8 ust. 1 pkt 2, w § 28 ust. 1 lit. a) oraz w art. 5 ust. 4.

2. Obrót ze sprzedaży w ramach przedsiębiorstwa przemysłowego odpadków i innych rzeczy, powstałych w wyniku produkcji, jakkolwiek nie będących jej celem, podlega stawkom przewidzianym w art. 8 ust. 1 pkt 3, pkt 4 lit. a) oraz w art. 5 ust. 4.

Do art. 5 ust. 2 i 3.

§ 42. 1. Za najwyższą stawkę podatku uważa się najwyższą stawkę podatku, przewidzianą dla danego towaru (obrotu ze sprzedaży towaru).

2. Za najwyższą cenę towaru uważa się najwyższą detaliczną cenę towaru.

Do art. 5 ust. 4.

§ 43. 1. W przypadku rozpoczęcia prowadzenia ksiąg w ciągu roku podatkowego przez podatnika, który wbrew ciążącemu na nim obowiązkowi ksiąg nie prowadził, lub w przypadku zaprowadzenia w ciągu roku nowych ksiąg przez podatnika, którego księgi, poprzednio prowadzone, nie zostały uznane za dowód albo zostały pominięte w postępowaniu podatkowym, podwyżka stawek ustaje z końcem miesiąca, w którym rozpoczęto prowadzenie ksiąg lub w którym zaprowadzono nowe księgi, chociażby księgi za ten miesiąc zostały uznane za dowód.

2. Przepis art. 5 ust. 4 nie ma zastosowania w przypadkach, w których mają zastosowanie stawki podatku, przewidziane w § 28 ust. 1.

Do art. 7 ust. 2 pkt 2 i pkt 3 lit. a).

§ 44. 1. Za pobranie towaru do konsumpcji własnej podatnika uważa się również pobranie wytworzonego lub przywiezionego z zagranicy towaru dla celów konsumpcyjnych członków rodziny podatnika lub jego pracowników, w celu czynienia darowizn, a także w celu odpłatnych, lecz nie zawodowych świadczeń w towarach.

2. Za ubytek uważa się ilość towaru brakującą w stosunku do stanu wynikającego z ksiąg lub dokumentów.

3. Za normy wydajności uważa się normy określające minimalną ilość towaru, jaka powinna być wyprodukowana z surowca lub półfabrykatu, bądź maksymalną ilość towaru, jaka przy przerobie lub zużyciu może być użyta na jednostkę wyrobu.

Do art. 7 ust. 3.

§ 45. 1. Za przerób uważa się zmianę rodzaju lub jakości towaru drogą przerobienia lub przrządzenia albo przetworzenia na nowy towar; przepis zdania poprzedniego nie dotyczy przerobu sposobem przemysłowym (art. 3 ust. 1 pkt 3) oraz czynności przygotowawczych, o których mowa w § 48.

2. Za zużycie towaru uważa się wszelkiego rodzaju zastosowanie tego towaru do celów przemysłowych, technicznych, hodowlano-rolniczych, naukowych lub leczniczych, przy których ulega on zniszczeniu, a jeżeli używa się go przy wyrobie lub przerobie innego towaru —nie wchodzi w jego skład ani w stanie naturalnym ani zmienionym, lecz ulega zniszczeniu bądź zostaje odzyskany jako produkt powrotny.

3. Za produkt powrotny uważa się towar zużyty w procesie fabrykacyjnym, który po zakończeniu tego procesu został w swej istotnej postaci z powrotem odzyskany.

4. Za wartość sprzedażną towarów (półwyrobów), o której mowa w art. 7 ust. 3, uważa się najwyższą cenę detaliczną przewidzianą dla danego towaru.

5. Sprzedaż towaru po niższej cenie ze względu na przeznaczenie towaru traktuje się na równi z zastosowaniem do sprzedaży niższej stawki podatku lub zwolnienia od podatku.

Do art. 7 ust. 4.

§ 46. Przepisy art. 7 ust. 2 pkt 1—3 i ust. 3 rozciąga się na:

- 1) cukier w stanie nie przerobionym, jak również zawarty w importowanych wyrobach,
- 2) bibułkę do palenia tytoniu,
- 3) spirytus zarówno w stanie naturalnym jak i w wyrobach,
- 4) tytoń i wyroby tytoniowe,
- 5) sól,
- 6) zapałki.

Do art. 8.

§ 47. Zatrudnianie przez zakład rzemieślniczy z wyjątkiem zakładów cukierniczych, piekarskich, rzeźniczych i wędliniarskich (również z mięsa końskiego), złotniczych, brązowniczych i zegarmistrzowskich trzech członków rodziny, jeżeli zakład nie zatrudnia pracownika najemnego, nie stoi na przeszkodzie do zastosowania przepisu art. 8 ust. 1 pkt 3; przepis ten nie ma zastosowania w przypadku, gdy zakład rzemieślniczy zatrudnia większą ilość pracowników najemnych zamiast członków rodziny, chociażby ilość osób zatrudnionych w zakładzie nie przekraczała oprócz właściciela ilości dwóch bądź trzech osób.

§ 48. 1. Nie uważa się za przerób czynności przygotowawczych dokonywanych zgodnie z istniejącymi zwyczajami przed sprzedażą tych towarów w przedsiębiorstwach handlowych lub na ich zlecenie w obcych przedsiębiorstwach przemysłowych.

2. Za czynności przygotowawcze, nie polegające na przerobie towarów w rozumieniu art. 8 i nie stanowiące również przerobu, o którym mowa w § 45 ust. 1, uważać należy w szczególności:

- 1) składanie (montowanie) przedmiotów, jak zegarki, wieczne pióra, gramofony, rowery itp. polegające na złożeniu gotowych części bez użycia w tym celu

urządzeń mechanicznych, maszyn lub bardziej skomplikowanych narzędzi oraz bez dokonania obróbki mechanicznej poszczególnych części (jak np. cięcie blachy, wyginanie, falcowanie, lutowanie itp.);

- 2) przystosowanie do spożycia artykułów spożywczych bez zmiany ich istotnych własności i składników i bez dodania innych materiałów (jak np. palenie kawy, pasteryzacja mleka itp.);
- 3) rozbieranie tzw. „połówek“, nie pochodzących z uboju dokonywanego na rachunek własny we własnym lub obcym przedsiębiorstwie, polegające na oddzielaniu pewnych części składowych tych połówek w celu sprzedaży mięsa spożywcom, patroszenie ryb (ucinanie głów, usuwanie wnętrzności) oraz zasalanie ryb na statkach, stanowiące krótkotrwałe zabezpieczenie ryb przed zepsuciem;
- 4) sortowanie, suszenie, krajanie, mielenie, rozcieńczanie itp. czynności, konieczne do właściwego rozdziału towarów, a wykonywane bez użycia bardziej skomplikowanych urządzeń mechanicznych oraz bez stosowania mechanicznej siły napędowej;
- 5) pakowanie, rozlewanie, butelkowanie, lakowanie, składanie, zwijanie, znakowanie towarów itp. czynności, mające na celu racjonalne formy sprzedaży lub reklamy, chociażby przy czynnościach tych stosowano bardziej skomplikowane urządzenia oraz mechaniczną siłę napędową;
- 6) zdobienie kapeluszy, przystosowanie do sprzedaży gotowych ubiorów przez drobne poprawki i uzupełnienia, heblowanie i przerywanie desek, bejcowanie mebli i czynienie w nich drobnych poprawek i uzupełnień itp. czynności, mające na celu przystosowanie towaru do indywidualnych gustów i potrzeb kupujących lub dołączenie do niego gotowych części, o ile czynności te nie zmieniają istotnego przeznaczenia i wartości sprzedawanego przedmiotu oraz wykonane są przy pomocy pracy ręcznej;
- 7) pranie, czyszczenie, prasowanie, dekatyzowanie itp.

3. Ubój zwierzęcia nie ma charakteru czynności przygotowawczej.

Do art. 9 ust. 1.

§ 49. 1. Ekstraktem w rozumieniu dekretu jest produkt, zawierający podstawowe surowce lub namiastki tych surowców, służące do wyrobu towarów, o których mowa w art. 9 ust. 1, a nadających się do wyrobu tych towarów w drodze rozcieńczenia, przyrządzenia lub w drodze innych prostych zabiegów, jeżeli w ich wyniku otrzymuje się te towary albo ich namiastki.

2. Namiastką (surogatem) jest towar zastępujący w użyciu towary, o których mowa w art. 9 ust. 1.

3. Za piwo uważa się napój otrzymany w drodze fermentacji alkoholowej za pomocą drożdży ze słodu z dodatkiem chmielu albo także kukurydzy lub innego zboża, wszelkiego rodzaju cukru i substancji larwiących. Za sód uważa się każde zboże sztucznie kielkowane.

4. Za cukier skrobiowy uważa się cukier w postaci syropu oraz w stanie stałym otrzymany ze skrobi (krochmalu) niezależnie od tego, czy przy jego wyrobie

użyto innych rodzajów cukru lub produktów zawierających cukier. Do mieszaniny cukru buraczanego i skrobiowego stosuje się stawkę podatkową przewidzianą dla cukru wyżej opodatkowanego.

5. Za sztuczne środki słodzące uważa się wszelkie nadające się do słodzenia związki chemiczne, wytworzone syntetycznie, a posiadające wyższą słodycz niż cukier (sacharoza). Do sztucznych środków słodzących zalicza się również takie wyroby, zawierające syntetyczne substancje słodzące, które nadają się do słodzenia produktów spożywczych, jak również takie związki chemiczne, które za pomocą prostych zabiegów chemicznych mogą być przetworzone na syntetyczny środek słodzący.

6. Za karty do gry uważa się wszelkie karty, których można używać do gry bez względu na ich formę i rodzaj znaków na nich zamieszczonych. Nie uważa się za karty do gry kart przeznaczonych:

- a) do gier, mających na celu wyłącznie zabawianie lub pouczanie dzieci,
- b) do celów reklamowych na warunkach ustalonych przez Ministra Finansów.

7. Za kwas octowy uważa się produkt otrzymany w drodze suchej destylacji drzewa lub innych zabiegów chemicznych, w stanie oczyszczonym z wyjątkiem produktu otrzymanego w drodze fermentacji octowej płynów alkoholowych.

8. Za kwas węglowy uważa się bezwodnik kwasu węglowego w stanie skroplonym (CO₂) pochodzenia naturalnego lub produkcji fabrycznej.

Do art. 10 ust. 1.

§ 50. Za likwidację przedsiębiorstwa uważa się faktyczne zaprzestanie jego działalności w zakresie wykonywania cywilno-prawnych zawodowych i odpłatnych świadczeń bez względu na formę prawną przedsiębiorstwa; datą likwidacji przedsiębiorstwa jest data faktycznego zaprzestania działalności, o której mowa w zdaniu poprzedzającym.

§ 51. 1. Przepis art. 10 ust. 1 nie ma zastosowania w przypadkach przekształcenia formy prawnej przedsiębiorstwa lub połączenia dwóch lub więcej przedsiębiorstw.

2. Sprzedaży całego przedsiębiorstwa nie uważa się za likwidację przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 10 ust. 1, jeżeli nabywca prowadzi nadal nabyte przedsiębiorstwo.

§ 52. Za obliczoną według cen rynkowych wartość towarów (półwyrobów) w rozumieniu art. 10 ust. 1 uważa się ich sprzedażną wartość rynkową.

§ 53. Do obrotów obliczanych na podstawie cen rynkowych towarów stosuje się stawki podatku, jakie były właściwe dla obrotów, osiągniętych ze świadczeń rzeczy, w zależności od tego, czy pozostały w dniu likwidacji towar został przez podatnika wytworzony na rachunek własny czy też nabyty w celu sprzedaży i nie przerobiony, przy czym przepisy § 41 ust. 1 i 2 mają odpowiednie zastosowanie.

§ 54. 1. Sprzedaż polikwidacyjna (dokonywana po ostatecznym zaprzestaniu działalności, czyli zamknięciu przedsiębiorstwa) nie podlega oddzielnemu opodatkowaniu podatkiem obrotowym, jeżeli:

- 1) został sporządzony na dzień likwidacji dokładny spis w dwóch egzemplarzach remanentu towarów, określonych w art. 10 ust. 1,
- 2) sprzedawca wystawia z zachowaniem kopii kolejno numerowane rachunki na sprzedaż towarów, pochodzących z likwidowanego przedsiębiorstwa, z zaznaczeniem pozycji spisu remanentu, której transakcja sprzedaży dotyczy,
- 3) sprzedaż polikwidacyjna nie przekracza trzech miesięcy, licząc od dnia likwidacji przedsiębiorstwa.

2. Upoważnia się kierowników wydziałów finansowych prezydiów wojewódzkich rad narodowych oraz Prezydiów Rad Narodowych m. st. Warszawy i m. Łodzi do przesuwania w uzasadnionych przypadkach na prośby podatników terminu określonego w ust. 1 pkt 3 do sześciu miesięcy od dnia likwidacji przedsiębiorstwa.

Do art. 12 ust. 1, 4 i 6.

§ 55. Przez inne wynagrodzenia za wykonane usługi rozumieć należy inne poza prowizją wynagrodzenia komisanta lub pośrednika, należne z tytułu wykonywania czynności komisju bądź pośrednictwa.

Do art. 12 ust. 3.

§ 56. Spełnienia warunku, określonego w art. 12 ust. 1 pkt 1 dekretu, do przyjęcia za obrót sumy należnej prowizji oraz innych wynagrodzeń za wykonane usługi nie wymaga się przy sprzedaży następujących produktów rolnych i surowców niezbędnych dla rolnictwa lub przemysłu krajowego:

- 1) nasion roślin leczniczych, warzyw i traw,
- 2) ziół leczniczych, drzewek i krzewów owocowych.

Do art. 12 ust. 7.

§ 57. 1. W przypadkach, w których ekspedytor podjął się przesyłania za oznaczoną w umowie sumę ryczałtową tzn. bez obowiązku wyliczenia się wobec klienta (zleceniodawcy) z wysokości rzeczywiście poniesionych wydatków i kosztów, podstawę opodatkowania stanowi całkowita suma ryczałtowego wynagrodzenia bez jakichkolwiek odliczeń.

2. Wynagrodzenie ryczałtowe ma miejsce nie tylko wówczas, gdy umówiono je łącznie za całą przesyłkę, lecz także wtedy, gdy zostało oznaczone jednostkowo, a więc za określony ciężar lub sztukę oraz odległość.

3. Od obrotu przewoźnika (art. 613 kodeksu handlowego) nie odlicza się kosztów przewozu także wówczas, gdy przewoźnik dysponuje obcymi środkami przewozowymi.

Do art. 13.

§ 58. Do obrotów, osiągniętych z wynagrodzeń: za przerób, za czynności przygotowawcze, wymienione w § 48 ust. 2, za wytwarzanie wyrobów bądź półwyrobów z cudzych materiałów, ma zastosowanie stawka przewidziana w art. 13 ust. 1 pkt 7 lit. c).

§ 59. Uznaniu za obrót wynagrodzeń, o których mowa w § 58, nie stoi na przeszkodzie okoliczność, że przerabiający lub wytwórca dodaje własne materiały pomocnicze do materiałów zasadniczych, dostarczonych przez zamawiającego, a będących przedmiotem przerobu lub służących do wytworzenia wyrobów bądź półwyrobów.

§ 60. 1. W młynach obrotem jest:

- 1) przy przemiale gospodarczym — wynagrodzenie bądź to w pieniądzu, bądź w naturze (tzw. miarka) za przemiał;
- 2) przy przemiale handlowym — odpłata za świadczenia rzeczy, tj. za sprzedaż lub wymianę produktów przemiału.

2. W przypadku odpłaty w naturze stosuje się przepisy § 30.

3. W przypadku odpłaty w naturze przemiał jest gospodarczy, gdy przedsiębiorca z przyjętego do przemiału zboża zatrzymuje część zboża tytułem wynagrodzenia, a właściciel pozostałej ilości zboża otrzymuje wszystkie produkty, jakie powstały z przemielenia. Nie stoi na przeszkodzie w przyjęciu za obrót wynagrodzenia za przemiał fakt wydania od razu przez przedsiębiorcę z posiadanych zapasów produktu gotowego, jeżeli zapasy te pochodzą z wynagrodzenia za przemiał dokonany poprzednio dla innych osób oraz jeżeli wydawany z posiadanych zapasów produkt gotowy jest tego samego gatunku i znajduje się w tym samym stosunku, w jakim by je otrzymał klient po przemieleniu zboża własnego w sposób przez niego żądany.

4. W razie niedotrzymania choćby jednego z warunków, wymienionych w poprzedzającym ustępie, ma miejsce przemiał handlowy.

5. Odliczane przez młyny w związku z dokonywaniem przez nie przemiału zboża obcego tytułem nie uniknionego przy procesach przemiałowych ubytku naturalnego — tzw. rozkurzu — pewne ilości zboża, odpowiadające rzeczywistemu ubytkowi, nie stanowią wynagrodzenia za przemiał.

6. Odpłata, uzyskana ze sprzedaży produktów, otrzymanych z przemiału zboża, pochodzącego z wynagrodzenia za przemiał (miarka) jest obrotem, podlegającym opodatkowaniu jako przemiał handlowy.

7. Przy przemiale gospodarczym mają zastosowanie stawki podatku, przewidziane w art. 13 ust. 1 pkt 7 lit. c) dekretu, natomiast przy przemiale handlowym — stawki podatku, przewidziane w art. 8 ust. 1 pkt 3 i pkt 4 lit. a) oraz w art. 5 ust. 4 dekretu.

Do art. 13 ust. 1 pkt 4, 5 i 6.

§ 61. 1. Za zakłady gastronomiczne uważa się wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego, jak: restauracje, bary, bufety, pasztecziarnie, kawiarnie, probiernie (pijalnie) kawy, mleka, herbaty i wina, cukiernie, winiarnie, piwiarnie, zakłady z wyłączną sprzedażą lodów, pokoje do śniadań, pokoje gościnne, stołówki, jadalnie, w szczególności zaś przedsiębiorstwa, na prowadzenie których wymagane jest uzyskanie koncesji na podstawie przepisów o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego.

2. Za przedsiębiorstwa przemysłu gospodniego uważa się w szczególności: hotele, pokoje umeblowane, gospody, domy zajezdne i noclegowe.

3. Za przedsiębiorstwa i imprezy widowiskowo-rozrywkowe uważa się w szczególności: produkcje muzyczne, wokalne i artystyczne, fotoplastikony, pokazy i zawody sportowe, ślizgawki oraz przedsiębiorstwa i instytucje utrzymujące bilardy.

4. Za pensjonaty uważa się przedsiębiorstwa przemysłu gospodniego wykonujące świadczenia polegające na najmie lokalu lub jego części wraz z umeblowaniem, pościelą, oświetleniem, ogrzewaniem i wszelkimi dodatkowymi świadczeniami, połączonymi z najmem lokalu lub jego części oraz z wyżywieniem.

§ 62. 1. W odniesieniu do podatników wymienionych w art. 1 dekretu tracą moc z dniem wejścia w życie rozporządzenia przepisy rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 marca 1949 r. w sprawie wykonania dekretu

z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108) z wyjątkiem przepisów §§ 104—108 i §§ 113—117.

2. Przepisy uchylone z mocy ust. 1 stosuje się jednak do podatku obrotowego przypadającego za lata podatkowe do 1950 r. włącznie.

3. W odniesieniu do obrotów towarowych, o których mowa w § 28 ust. 1, stawki podatku przewidziane w tym przepisie, jeżeli chodzi o towary, do których nie miały zastosowania przepisy art. 9 dekretu z dnia 25 października 1948 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 52, poz. 413), mają zastosowanie od dnia 1 miesiąca, następującego po dniu wejścia w życie rozporządzenia.

§ 63. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Minister Finansów: *K. Dąbrowski*

274

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAWIEDLIWOŚCI

z dnia 1 czerwca 1951 r.

w sprawie zmiany instrukcji dla komorników.

Na podstawie art. IX pkt 1 i 4 przepisów wprowadzających prawo o sądowym postępowaniu egzekucyjnym (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 93, poz. 804) zarządza się, co następuje:

§ 1. W instrukcji dla komorników z dnia 15 grudnia 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1932 r. Nr 114, poz. 946, z 1934 r. Nr 24, poz. 179 i z 1948 r. Nr 5, poz. 40) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) kwotę trzy tysiące złotych wymienioną w § 24 ust. 3 i w § 82, a podlegającą przeliczeniu na dzie-

więćdziesiąt zł, podwyższa się do kwoty dziewięćset złotych;

- 2) kwotę dziesięć zł wymienioną w § 79 ust. 2, a podlegającą przeliczeniu na 30 gr, podwyższa się do kwoty dziesięciu złotych.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Sprawiedliwości: w z. *T. Rek*

275

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 20 czerwca 1951 r.

w sprawie przymusowych szczepień ochronnych przeciw ospie naturalnej.

Na podstawie art. 11 ust. 1 lit. a) ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. z 1935 r. Nr 27, poz. 198 i z 1949 r. Nr 25, poz. 174) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przymusowym szczepieniom ochronnym przeciw ospie naturalnej, zwanym dalej „szczepieniami”, podlegają osoby zamieszkałe stale bądź czasowo na obszarze Państwa.

2. Szczepienia dzielą się na pierwotne i powtórne.

§ 2. 1. Szczepieniu pierwotnemu podlegają dzieci w wieku od 2 do 6 miesięcy życia oraz inne osoby, nie szczepione przeciw ospie naturalnej.

2. Szczepieniu powtórnemu podlegają dzieci w siódmym roku życia oraz inne osoby w wieku do 60 lat po upływie pięciu lat od dnia szczepienia pierwotnego.